

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI TÁM

DU BẠCH PHONG TÌM NƠI DƯỠNG BỆNH

Đàm Dược Sư đi vào trong thạch trận đến nửa chừng đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng gọi:

- Du huynh ! Chúng ta đã một phen kết nghĩa anh em, bất luận ai phải ai quấy nhưng đã ở cùng nhau mấy chục năm trời chẳng nhiều thì ít cũng còn một chút tình nghĩa. Vậy tiểu đệ khuyên Du huynh nên kiếm một nơi thanh tịnh trong chốn rừng sâu vắng đi dưỡng tuổi già. Trên chốn giang hồ đầy nguy hiểm cùng giả dối, không thể tuyệt đối y vào võ công để giải quyết mọi việc. Du huynh tuổi đã ngoài sáu mươi thì tội gì mà quyến luyến chốn giang hồ nhiều nhưng này nữa.

Du Bạch Phong cười ha hả đáp:

- Đa tạ hảo ý của Đàm lão đệ . Nếu tiểu huynh còn sống được nữa sẽ thân trọng về việc này. Tiểu huynh cũng có một điều thỉnh giáo lão đệ . Nếu giữa đôi ta còn chút tình nghĩa thì mong rằng lão đệ sẽ trả lời thành thật .

Đàm Dược Sư hỏi:

- Điều chi

Du Bạch Phong đáp:

- Lục Chi Dật Sĩ có phải là lão đệ đã cải trang không ?

Đàm Dược Sư lớn tiếng hỏi lại:

- Sao? Du huynh vẫn tưởng là tiểu đệ hoá trang ư ?

Du Bạch Phong đáp:

- Đúng thế !

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ xin nhắc lại: Lục Chi Dật Sĩ quyết không phải là tiểu đệ .

Du Bạch Phong hỏi :

- Dù hần không phải là lão đệ thì chắc lão đệ cũng biết rõ tên họ thật của hần phải không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Tiểu đệ có biết .

Du Bạch Phong hỏi :

- Lão đệ có thể nói cho tiểu huynh biết được không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Xin tha thứ cho tiểu đệ không thể trình bày được .

Du Bạch Phong hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Tiểu huynh muốn hỏi mà thôi chứ không dám mong lão đệ trả lời chân thật .

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Xem chừng Du huynh không muốn nghe lời khuyên cáo của tiểu đệ .

Du Bạch Phong nói :

- Đó là việc riêng của tiểu huynh, tiểu đệ bất tất phải quan tâm...

Hần ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tình nghĩa anh em ta từ nay đoạn tuyệt . Sau này lão đệ còn muốn hạ thủ thì cứ việc thẳng tay, đừng nề nang gì nữa.

Đàm Dược Sư nói :

- Tiểu đệ cũng mong Du huynh sống thêm mấy năm nữa.

Hần nói xong trở gót đi luôn.

Du Bạch Phong nhìn Đàm Dược Sư đi vào sơn động, đột nhiên lão ngửa mặt lên ngã ngửa về phía sau.

Quyên Nhi giật mình kinh hãi, lật đật tiến lại đỡ lão dậy.

Du Bạch Phong khẽ nói :

- Mau cõng ta chạy đi !

Quyên Nhi cõng Du Bạch Phong lên lưng ra sức chạy về phía trước.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu chạy theo sau nàng.

Mấy người chạy liền một hơi được đến hơn mười dặm đường rồi dừng lại trong một khu rừng .

Quyên Nhi đặt Du Bạch Phong xuống hỏi :

- Gia gia ! Dừng lại chỗ này có được không ?

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn bốn phía rồi nói :

- Được ! Nơi này khá tĩnh mịch đây !

Lôi Phi tiến lại trước Du Bạch Phong khẽ hỏi :

- Mưu trí của lão tiên bối thật là hơn đời khiến cho bốn người chúng ta dờn khỏi được toà thạch động kia, thật là một sự không ngờ.

Du Bạch Phong nói :

- Lão phu đánh vào nhược điểm của Đàm Dục Sơ may mà thành công, nhưng thực ra là một việc không nên làm .

Lôi Phi hỏi :

- Lão tiên bối nói vậy là nghĩa làm sao?

Du Bạch Phong đáp :

- Chất độc trong nội phủ lão phu đã phát tác không còn sức cự địch, nhưng lão phu lợi dụng chỗ đa nghi của hãn nãi huyết tâm mạch khiến hãn phải khuất phục ...

Lão tùm tùm cười nói tiếp :

- Bàn tay lão phu đã bắt lực phải cố gắng chống chọi cho khỏi ngã. Nếu hãn đẩy một cái là lão phu phải té nhào.

Lôi Phi nói :

- Đàm Dục Sơ không biết nội tình, khi nào hãn nghĩ ra là mình đã mạo hiểm .

Du Bạch Phong nói :

- Đàm Dục Sơ đã hạ độc vào mình lão phu có lý đâu hãn lại không biết nhưng hãn mê tín Bách Phật đồ quá tưởng rằng lão phu đã luyện võ công trong

họa đồ nên thân thể khác với người thường, dù chất kịch độc có phát tác cũng còn đủ sức chống cự .

Lôi Phi khẽ hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế !

Lý Hàn Thu nói :

- Lão tiền bối ! Văn bối có điều hỏi, mong rằng lão tiền bối đừng trách văn bối là kẻ thóc mách .

Du Bạch Phong hỏi :

- Điều gì ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tranh Bách Phật đồ là thế nào? Chẳng lẽ mỗi cách ngồi là một môn võ công ư ?

Du Bạch Phong thở dài đáp :

- Nói ra thực đáng tức cười. Đúng như lời Đàm Dược Sư, tranh Bách Phật đồ là của hai người. Nhưng lão phu ngại với tư cách hấn nên đề cao cảnh giác không đưa Bách Phật đồ cho hấn...

Lão dằng hắng một tiếng rồi tiếp :

- Lão phu nói vậy e rằng các vị nghe chưa rõ.

Lôi Phi nói :

- Xin lão tiền bối nói cho hay về lai lịch tấm Bách Phật đồ.

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Đây là một vật của chùa Thiếu Lâm, tương truyền do tay Đạt Ma tổ sư vẽ ra, tranh này có trăm thế, mỗi thế đều có chỗ tác dụng của nó. Nhưng bề ngoài chỉ là tấm Bách Phật đồ, chẳng có võ công gì hết nên không mấy người chú ý tới. Bảy mươi hai môn tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm đều bao quát trong bức tranh này, nên cũng cất vào Tàng Kinh Các tại chùa thiếu Lâm như các loại kinh văn.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối lấy được ở trong chùa Thiếu Lâm ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Lão phu mua bức đồ này do tay một nhà sư chùa Thiếu Lâm.

Lôi Phi sửng sốt hỏi :

- Chùa Thiếu Lâm thanh quy rất nghiêm mật mà Tàng Kinh Các lại là nơi trọng địa. trong chùa, người ngoài đừng hòng vào tới đó, thì lão tiền bối sao lại mua được ?

Du Bạch Phong đáp :

- Bất luận là nơi thâm nghiêm đến bậc nào cũng có kẻ lưu manh. Chùa Thiếu Lâm tuy thanh quy nghiêm ngặt cũng chẳng thể tránh khỏi có một vài tên ác đồ trà trộn vào.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chắc lão tiền bối cùng nhà sư nào đó phải hẹn hò với nhau trước rồi y mới lấy trộm Bách Phật đồ đưa ra phải không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Nguyên Bách Phật đồ không tính vào cả mớ mà mua với giá ngoại ngạch.

Lôi Phi hỏi :

- Văn bối có điều không hiểu là lão tiền bối đã lừng danh võ lâm sao lại còn vào chùa Thiếu Lâm tư thông với bọn tăng lữ để mua kinh văn cùng Phật đồ ?

Du Bạch Phong đáp :

- Nói ra lại xấu hổ . Những hành động của lão phu ngày trước phần lớn là do Đàm Dược Sư thao túng.

Quyên Nhi hỏi :

- Gia gia ! Đàm Dược Sư chỉ có ý mua tranh Bách Phật đồ này hay còn định mua thứ gì nữa?

Du Bạch Phong đáp :

- Đối với các vị, lão phu chẳng cần giấu diếm làm chi. Nguyên chúng ta định vào đánh cướp, nhưng nghĩ tới chùa Thiếu Lâm phòng bị nghiêm mật, e rằng khó lòng tránh khỏi gây ra chuyện nào loạn liên thay đổi chủ ý tư thông cùng tăng lữ

chùa Thiếu Lâm. Lão phu cũng không hiểu Đàm Dược Sư đã dùng phương pháp gì kiếm được một nhà sư muốn bán đồ lấy tiền. Nhà sư này lại làm quản lý trong Tàng Kinh Cát nên y mới lấy được hai vật trân quý trong chùa đưa cho mình .

Lôi Phi hỏi :

- Ngoài tám Bách Phật đồ còn thứ gì nữa?

Du Bạch Phong đáp :

- Còn một bảng kinh văn ngoài bìa viết bằng chữ Phạn nên lão phu chẳng hiểu gì hết.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Đàm Dược Sư có hiểu không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Chẳng những hắn hiểu mà còn tinh thông nữa là khác.

Lôi Phi hỏi :

- Nếu vậy Đàm Dược Sư cũng là một nhân tài cực kỳ thông tuệ hay sao?

Du Bạch Phong đáp :

- Trong bọn cao nhân mà lão phu quen biết thật ít người tài trí bằng Đàm Dược Sư .

Quyên Nhi hỏi :

- Đã vậy thì vừa rồi sao ta không giết hắn đi Để hắn sống chẳng là một mối đại họa. cho mọi người ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Lúc còn ở trong thạch động thì thực lực của chúng ta quả đủ để giết hắn. Nhưng ta biết rằng mình giết hắn rồi cũng bị chất độc mà hắn gieo rắc làm cho phải chết. Thế là bốn mạng đổi một cũng chẳng bỏ gì .

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có một điều lão phu chưa rõ...

Lôi Phi nói :

- Lão tiên bối dường thương trong thạch thất nên cách biệt giang hồ đã lâu thì dĩ nhiên ít hiểu việc bên ngoài. Vậy lão tiên bối thử nói ra hoặc giả vẫn bối có cung cấp được chút tài liệu nào đăng cùng nhau nghiên cứu.

Du Bạch Phong cười đáp :

- Chuyện này chỉ liên quan đến Đàm Dược Sư..

Quyên Nhi hỏi :

- Liên quan như thế nào?

Du Bạch Phong đáp :

- Ta đã quan sát kỹ càng thì phát giác ra Đàm Dược Sư không phải là Lục Chi Dật Sĩ.

Lôi Phi sửng sốt hỏi :

- Nếu vậy Lục Chi Dật Sĩ quả là một nhân vật khác hay sao?

Du Bạch Phong đáp :

- Cái tên Lục Chi Dật Sĩ e là một tên giả do người nào đó mượn dùng mà thôi. Những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ thì mười phần ba phụ hiểu được tám chín. Nếu theo tuổi mà tính, Lục Chi Dật Sĩ chẳng có lý nào ba phụ không biết được, song ba phụ đã gặp hẳn hai lượt mà không nhận ra chân tướng.

Lôi Phi hỏi :

- Trước lão tiên bối đã hoài nghi Đàm Dược Sư trá hình Lục Chi Dật Sĩ nghe rất có lý, sao bây giờ lão tiên bối lại biến đổi chủ ý lật ngược ý kiến trước ?

Du Bạch Phong đáp :

- Bất luận thuật dịch dung nào cao minh đến đâu thì cũng chẳng thể che đậy được luồng thần quang trong khoé mắt. Lão phu cùng Đàm Dược Sư ở với nhau mười mấy năm, từ nhãn quang đến cử động chẳng một cái gì là không in sâu vào đầu óc lão phu, nhưng vừa rồi lão phu quan sát kỹ càng lại liền phát giác ra có nhiều chỗ bất đồng, Lục Chi Dật Sĩ quyết không phải là Đàm Dược Sư hoá trang.

Quyên Nhi từ lúc ở trong thạch động nghe câu chuyện song thân bị thảm tử, dường như đột nhiên biến tính rất nhiều, ngoài mặt tỏ ra càng thêm trĩ trọng.

Bồng nàng thở dài cất tiếng hỏi :

- Gia gia ! Thương thế gia gia ra sao?

Du Bạch Phong đáp :

- Rất nghiêm trọng ! Nhưng không phải nghiêm trọng như kiểu Đàm Dược Sư đã nói. Vì hắn không nghĩ tới gia gia đã theo cách ngồi trong Bách Phật đồ và đã thấy thành tựu được ít nhiều.

Lôi Phi nói :

- Hiện giờ mầm loạn trên chốn giang hồ đã bắt đầu nảy nở, chưa thể biết trước được trường kiếp hoa. này sẽ đi tới đâu. Văn bối hy vọng lão tiền bối có thể duy trì tấm thân hữu dụng để cứu vớt lê dân trong thiên hạ .

Quyên Nhi nói :

- Đàm Dược Sư đã nói cách trị độc, vậy chúng ta cứ theo đó mà làm chắc không đến nỗi nhâm lẫn.

Du Bạch Phong nói :

- Lão phu rất cần một nơi thanh tĩnh để điều dưỡng rồi mượn sức linh chi mà Quyên Nhi đã lấy được, may ra có thể phục hồi nguyên lực. Nhưng vụ này đòi hỏi một quãng thời gian khá lâu.

Quyên Nhi nói :

- Tôn nữ theo lời Đàm Dược Sư chạy chọt mấy năm, đi tới đâu là ăn cắp đồ vật của người ta tới đó, chỉ vì mục đích duy nhất là trị khỏi bệnh thế cho gia gia. Bất luận gia gia cần điều dưỡng bao lâu, tôn nữ cũng xin thị phụng luôn luôn bên mình.

Du Bạch Phong lắc đầu đáp :

- Không được ! Người bất tất phải châu chực bên mình ta mà cũng không thể châu chực được.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy?

Du Bạch Phong đáp :

- Nếu người không xuất hiện trên chốn giang hồ thì Đàm Dược Sư nhất định biết ngay là người đang trị thương cho ta. Đồng thời Lục Chi Dật Sĩ sẽ hạ lệnh cho bọn thuộc hạ truy tầm tông tích ta. Thời gian trị bệnh của ta khá lâu dài khó lòng tránh khỏi bọn họ phát giác.

Quyên Nhi nói :

- Dù tôn nữ có xuất hiện trên chốn giang hồ mà gia gia không đi liền thì Đàm Dược Sư vẫn nghĩ ra được.

Du Bạch Phong nói :

- Nếu người mặc hiệu phục thì sẽ giải được mối nghi ngờ của bọn chúng.

Lôi Phi nói :

- Đúng thế ! Quyên cô nương mặc hiệu phục lại đi cùng bọn văn bối thì Lục Chi Dật Sĩ tất nhiên cho là tiền bối đã qua đời vì chất độc phát tác.

Du Bạch Phong nói :

- Đàm Dược Sư rất thông minh, khó mà đối phó với hắn. Ngoài cách này, thời gian và địa điểm cũng cần phải phối hợp cho tuyệt diệu, không để sơ hở chút nào mới có thể gạt được hắn.

Lý Hàn Thu nói :

- Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta cần kiếm địa phương khác hay hơn.

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Đúng thế !

Rồi lão gắng gượng đứng lên đi.

Quyên Nhi nói :

- Gia gia hành động không tiện để tôn nữ cống đi.

Lôi Phi nói :

- Bất tất phải thế, tại hạ cùng Lý Hàn Thu đã nghĩ ra được một biện pháp hay hơn .

Quyên Nhi hỏi :

- Biện pháp gì?

Lôi Phi đáp :

- Tại hạ cùng Lý Hàn Thu làm một cái võng để khiêng lão tiên bối thượng lộ thì bất luận hành trình xa đến đâu cũng không cần.

Quyên Nhi nói :

- Làm phiền hai vị như vậy thì tiện thiếp yên tâm thế nào được ?

Lôi Phi đáp :

- Không hề gì ! Du lão tiên bối đã truyền thụ võ công cho bọn tại hạ . Bọn tại hạ chưa lấy chi báo đáp chỉ có phải đem chút sức mọn hầu hạ tiên bối cũng chỉ là việc bổn phận.

Y nói đoạn chặt dây song kết thành cái võng .

Quyên Nhi khẽ thở dài nói :

- Thật làm nhọc lòng cho hai vị .

Rồi nàng ôm Du Bạch Phong đặt lên võng .

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu mỗi người khiêng một đầu cất bước ra đi.

Quyên Nhi lẽo đẽo theo sau.

Ra khỏi khu rừng rậm, Lôi Phi dừng bước lại hỏi :

- Lão tiên bối ! Chúng ta nên đi về phương nào?

Du Bạch Phong đáp :

- Lão phu cần đến một nơi bí ẩn để trị thương .

Lôi Phi hỏi :

- Cái đó văn bối đã biết rồi, nhưng theo ý nghĩ của lão tiên bối thì đã có nơi nào chưa?

Du Bạch Phong đáp :

- Có thì có rồi, nhưng lão phu không thể nói tên chỗ đó ra được . Đó chỉ là một khe núi nhỏ rất hoang lương, song đủ điều kiện cho người ta có thể sinh tồn được .

Lôi Phi hỏi :

- Làm thế nào để tìm tới chỗ đó ?

Du Bạch Phong đáp :

- Lão phu trở đường cho các vị .

Lôi Phi không hỏi nữa, cất bước tiến về phía trước.

Theo chỉ thị của Du Bạch Phong mấy người đi thẳng tới một nơi thâm sơn.

Một hôm vào khoảng giờ ngọ thì tới cửa hang.

Du Bạch Phong nói :

- Tới nơi rồi ! Chính là chỗ này !

Lôi Phi nói :

- Để bọn văn bối đưa lão tiền bối vào hang.

Du Bạch Phong đáp :

- Không cần đâu ! Các vị hạ lão phu xuống.

Hai người liền hạ võng. Lôi Phi ngoảnh đầu ngó vào cửa hang rồi hỏi :

- Ở trong hang này ư ?

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Hai vị nhớ kỹ đường đi và ghi lấy địa. hình.

Sau đây một năm, xin trở lại cùng nhau tương kiến .

Lôi Phi ngẩn người ra hỏi :

- Bọn văn bối không tiến vào được ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Không phải không được mà là không cần tiến vào. Hai môn kiếm chưởng lão phu truyền lại hai vị đủ để đối phó với những tay cao thủ vào hạng nhất trong võ lâm. Chỉ cần hai vị cẩn thận thêm một chút đừng để người ám toán thì có thể trông cậy vào võ công bản thân mà tự giữ mình .

Quyên Nhi hỏi :

- Còn tôn nữ ? ở lại đây thì phụng gia gia hay là đi theo hai vị vào chốn giang hồ ?

Du Bạch Phong đáp :

- Người hãy lưu lại đây ít ngày để giúp cho gia gia trị thương thế . Đồng thời gia gia còn có nhiều việc muốn cho người biết .

Quyên Nhi từ lúc nghe hung tin của song thân, trở nên trầm lặng, nàng quay lại nhìn Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi chấp tay nói :

- Xin đa tạ hai vị .

Rồi nàng nâng đỡ cho Du Bạch Phong từ từ đi vào trong hang.

Du Bạch Phong đi được mấy bước, đột nhiên lão quay dẫn :

- Xin hai vị ghi nhớ. Đúng một năm sau sẽ trở lại đây, không nên sớm quá cũng không thể muộn quá, các vị đứng ngày nghe!

Lôi Phi hỏi lại :

- Nhất định cũng là ngày hôm nay sang năm ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Không hẳn như vậy, xê xích dăm ba hôm cũng được .

Lôi Phi gật đầu đáp :

- Được rồi ! Bọn vãn bối xin ghi nhớ .

Du Bạch Phong vẫy tay nói :

- Thôi các vị đi đi.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu thấy lão vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích tỏ ra có ý chờ mình cùng Lý Hàn Thu đi rồi mới vào hang .

Lý Hàn Thu hiểu ý liền trở gót tiến về phía trước .

Lôi Phi nói :

- Lý đệ ! Tiểu huynh coi tình hình khác lạ .

Lý Hàn Thu nói :

- Đúng thế ! Tiểu đệ cũng có cảm giác như vậy. Nhưng...

Lôi Phi hỏi :

- Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ thấy Du lão tiên bối có vẻ thất thường dường như biến tính một cách đột ngột. Chẳng hiểu có phải vì ảnh hưởng của chất độc phát tác không ? Do đó mà tiểu đệ ...không khỏi lấy làm lo ngại...

Lôi Phi ngắt lời :

- Lý đệ lo ngại cho Quyên cô nương phải không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Chính thế !

Lôi Phi nói :

- Tiểu huynh cũng vậy.

Rồi y hạ thấp giọng xuống nói :

- Chúng ta bò lên đỉnh núi để ngó xuống xem sao không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ đang có dụng ý như vậy.

Hai người liền tìm chỗ sườn núi dễ trèo để bò lên đỉnh.

Hai người nhìn xuống thì thấy vách núi như tổ ong không biết bao nhiêu là huyệt động .

Trong hang núi có một khe nước suối chảy và nhiều cây trái trôi nổi. Du Bạt Phong cùng Quyên Nhi không thấy bóng đâu nữa.

Lôi Phi khẽ nói :

- Xem chừng không có cách nào tìm thấy được. Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao không đi vào hang coi?

Lôi Phi đáp :

- Làm như vậy là quá mạo hiểm . Chúng ta đã ngỗ lời ước hẹn ngày tái hội, vậy tới ngày đó sẽ trở lại.